

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 670/05
06.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету оптужених АА, кога брани АБ, адвокат, ББ, коју брани АВ, адвокат, ВВ, ГГ, због продуженог кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, оптуженог ДД и ЋЋ, због кривичног дела из члана 245. став 3. ОКЗ, одлучујући о жалбама бранилаца оптуженог АА и ББ, оптуженог АА лично и оца ББ – АА изјављеним против пресуде Окружног суда у Краљеву К.број 31/04 од 31.1.2005. године, у седници већа одржаној 6. септембра 2005. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ, оптуженог АА и оца оптужене ББ и пресуда Окружног суда у Краљеву К.број 31/04 од 31.јануара 2005. године потврђује.

Образложење

Побијаном првостепеном пресудом оглашени су кривим: оптужени АА, ББ, ВВ и ГГ због продуженог кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ а оптужени ДД и ЋЋ због крив. дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 3. ОКЗ и осуђен су: оптужени АА на јединствену казну затвора у трајању од девет година и шест месеци, након утврђене казне затвора у трајању од осам година, и примене члана 49. ОКЗ у вези правноснажне осуде на казну затвора од две године пресудом Окружног суда у Краљеву К. број 17/02 од 31.10.2002. године, у коју казну се урачунава време проведено у притвору од 27.2.2002. до 27.3.2002. године и од 7.4.2004. године па надаље; оптужена ББ на казну затвора у трајању од једне године, оптужени ВВ на казну затвора у трајању од две године, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 19.8.2004. године па надаље; оптужени ГГ на казну затвора у трајању од једне године, а окривљенима ДД и ЋЋ је изречена условна осуда, оптуженом ДД је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, оптуженом ЋЋ казна затвора у трајању од четири месеца, и одређено је, да се ове казне неће извршити уколико оптужени у року од две године не почине ново кривично дело.

Од оптужених је одузета опојна дрога: од оптуженог АА хероин 0,56 грама, од оптуженог ВВ 23 пакетића марихуане бруто масе 30,24 грама, и два пакетића хероина 0,55 грама, од оптуженог ГГ херон 0,54 грама, од оптуженог ДД хероин 0,56 грама, од оптуженог ЋЋ 0,39 грама, и одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом од оптуженог АА 50.000,00 динара, од оптуженог ВВ 3.600,00 динара, од оптуженог ГГ износ од 2.400,00 динара.

Према оптуженом ВВ и ГГ изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана у установи за извршење казне, према оптуженом ДД је изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана на слободи и заштитни надзор од стране Центра за социјали рад у ЕЕ.

О трошковима кривичног поступка одлучено је посебним решењем, а на плаћање паушала су обавезани

оптужени АА у износу од 3.000,00 динара, оптужени ВВ у износу од 2.000,00 динара а оптужена ББ, ГГ, ДД и ЋЋ у износива од по 1.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- оптужени АА лично, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се иста преиначи и према оптуженом изрекне блажа кривична санкција;

- бранилац оптуженог АА због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење;

- бранилац оптужене ББ због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се иста преиначи и оптужена ослободи од оптужбе или пак да се изрекне условна осуда;

- отац оптужене ББ - АА у својству родитеља оптужене (у жалби означеног као "храниоца") због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у Београду дописом Ктж. број 808/05 од 26.4.2005. године је предложио да се изјављене жалбе одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд Србије размотрио је списе предмета, првостепену пресуду, изјављене жалбе и писмени предлог Републичког јавног тужиоца, па је нашао:

Жалбе су неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, ни повреде кривичног закона, на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Првостепена пресуда је јасна, разумљива и у изреци и у образложењу, и иста не садржи противречности, нити друге недостатке које би је чиниле мањкавом у смислу члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, па је неоснована изјављена жалба браниоца оптуженог АА по напред наведеном законском основу.

Оцењујући изведене доказе и утврђења суда, у суштини у овом делу жалбе се побија чињенично стање и истиче, да није изведено довољно доказа, за осуду оптуженог АА за продужено кривично дело из члана 245. став 1. ОКЗ.

У изјављеним жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, се као наводна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 7. ЗКП истиче, да суд није решио приговор на оптужницу (у делу поступка пре спајања поступка по више појединачних оптужница и оптуженог предлога) па да у суштини оптужница према АА и ББ и није стала на правну снагу.

Предња истицања садржавала је и одбрана оптужених на главном претресу, па је првостепени суд у образложењу пресуде детаљно навео, да је на оптужницу ОЈТ Краљево Кт. 23/04 од 5.5.2004. године

изјављен приговор, који је одлучен решењем већа Окружног суда у Краљеву Кв. 125/04 од 22.7.2004. године, једино није решен поднесак оптуженог АА који је исти насловио као жалба на оптужницу и исту предао 10.5.2004. године, међутим када би нерешен приговор на оптужницу у овом поступку и постојао, исти не би представљао битну повреду одредаба кривичног поступка, јер у конкретном случају није била од утицаја на доношење правилне и законите пресуде.

Из списка предмета је видљиво, да је на главном претресу од 16.11.2004. године оптужница прочитана, сви оптужени су изјавили, да су примили оптужницу, оптужени АА изричито да је оптужницу прочитао и разумео, и поводом исте су дате детаљне одбране на главном претресу.

Стога су неосновани наводи жалби о наводном постојању повреде одредаба кривичног поступка, пошто је по поднетој оптужници је законито поступљено на главном претресу и иста је у потпуности решена донетом првостепеном пресудом.

Чињенично стање пресуде је правилно и потпуно утврђено, у односу на оптужене АА и ББ, да је оптужени АА у периоду од јуна 2003. до краја фебруара 2004. године у више наврата неовлашћено продавао опојну дрогу хероин у укупној количини од 30 грама оптуженом ВВ, код њега је опојна дрога 3.1.2004. године – херон у количини од 0,56 грама пронађена, а оптужена ББ је такође учествовала у извршењу продуженог кривичног дела неовлашћене продаје, неовлашћеног држања у циљу продаје и посредовања у овом пословима, који је вршио њен отац.

Првостепени суд је у образложењу пресуде детаљно оценио све изведене доказе и у вези тачке 1. и у вези тачке 2. изреке пресуде правилно оценивши и исказ – одбрану оптуженог ВВ, који је по својим наводима дрогу куповао веома често од оптуженог АА, а када њега није било, ББ је телефоном организовала куповину дроге од других лица и повезивала та лица односно дрогу предала у дворишту своје куће и примила купопродајну цену за исту.

У првостепеној пресуди правилно је оцењена и одбрана оптужених АА и ББ, а које се понављају у изјављеним жалбама да се оптужени ВВ терећењем АА и његове ћерке у суштини њима свети због наводног догађаја око одузимања мобилног телефона, међутим правилно је у доказном поступку утврђено, да таквог догађаја и није било, када би наводно оптужена ББ путем радника СУП-а себи вратила одузети телефон, са којим је оптужени ВВ платио извесну количину дроге.

О недозвољеном бављењу оптуженог АА са продајом дроге, изјаснили су се и други саслушани сведоци, тако да је првостепени суд следственом оценом доказа правилно и потпуно утврдио чињенично стање, па су изјављене жалбе по наведеном законском разлогу неосноване.

У првостепеној пресуди, правилно је примењен кривични закон, када су радње оптужених АА и ББ оцењене као продужено кривично дело неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ. О извршеној правној оцени дела суд је дао разлоге које у потпуности прихвата и овај суд, па су неосноване изјављене жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, да је дошло до повреде кривичног закона.

Испитујући првостепену пресуду у вези одлуке о казнама, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженима у смислу члана 41. ОКЗ.

Правилно је у односу на оптуженог АА утврђено, низ отежавајућих околности, а највише, да је повратник, раније пет пута осуђиван због истоврсног кривичног дела, да се ради о посебној тежини и опасности вршења кривичног дела, и да се у овом случају ни породична ситуација, не може узети као олакшавајућа околност јер је у своју криминалну делатност умешао и своју ћерку оптужену ББ.

Утврђена казна затвора у трајању од осам година је по налажењу овога суда одговарајућа тежини извршеног кривичног дела, степену друштвене опасности дела, степену кривичне одговорности оптуженог, и изречена је јединствена казна затвора у трајању од девет година и шест месеци, након спајања казни (казне затвора од две године) из правноснажне пресуде Окружног суда у Краљеву К. број

17/02 од 31.10.2002. године применом члана 48. ОКЗ и са оваквом јединственом казном се може постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 5. и чланом 33. ОКЗ.

За постизање поменуте сврхе не би било целисходно изрицање блаже казне, јер раније осуде према оптуженом нису пружале одговарајуће ефекте.

Оптуженој ББ је суд правилно оценио као олакшавајућу околност да раније није осуђивана, њену ситуацију, да је уствари поступала уместо свога оца и правилно су примењене одредбе члана 42. и 43. ОКЗ о ублажавању казне, и изречена казна затвора у трајању од једне године је у односу на ову оптужену одговарајућа тежини извршеног кривичног дела и степену друштвене опасности дела.

У поступку је било познато, да је оптужена мајка детета, па истицање у жалби да јој је тешка породична ситуација, јер има дете од четири месеца и да јој је мајка преминула у току поступка, по налажењу овога суда, нису такве околности, које би могле да утичу на другачије одмеравање казне, него што је то учинио првостепени суд.

Изјављене жалбе су и због одлуке о казнама неосноване.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа – судија

Јолан Мадарас, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

ОК